Kiki Dumitrescu face confidențe...

O copilărie sburdalnică. - Prima cursă, prima victorie. - Titi Barosanu organizează. - Echipa de football Aquila. - Campion național de cross. - Premiant la gimnastică. - Echipa celor patru Dumitrești. - Rugbyst, footballist și atlet. - Pretendent la titlul național de box. - Pasionat al patinei

Continuarea din pagina I-a

actual chiar, trebue să-i poarte o recunoștință. Căci Kiki Dumitrescu a fost unul dintre primii exponenți de valoare ai lui. Camarad cu inginerul Nae Mărăscu, Costel Rădulescu, dr. Dumitru Vasilescu (Țiganu), Dinicu Georgescu, Gogu Dragomirescu, etc. Kiki Dumitrescu a practicat cu mult succes, atletismul, footballul, rugby-ul, tenis-ul, etc. știind să câștige și să piardă cu bonomia caracteristică marilor campioni, a căror galerie o ilustrează cu isprăvile lui.

A început să practice sportul din fragedă copilărie a activat intens timp de 12 ani și a părăsit apoi arena, fără surle, fără trompete. Cariera căreia i se dedicase, l-a silit să abandoneze o activitate care il pasionase. Cucerirea diplomei de inginer și repartizarea lui într'un serviciu la Galați, au pus capăt carierei sportive a lui Kiki Dumitrescu care trebue păstrat drept exemplu de tenacitate și perseverență.

Scriind aceste rânduri, nu mă pot opri să constat că, cu tot aportul adus sportului românesc, fostul nostru campion național de cross-country nu a fost răsplătit cu «Meritul Cultural», distincție acordată multor sportivi a căror activitate nu suferă comparație cu cea desfășurată de Kiki Dumitrescu.

Dat fiindcă, noi ne-am propus să rezervăm această pagină numai oamenilor cari au ilustrat istoricul sportului nostru, ne grăbim să acordăm lui Kiki Dumitrescu, cinstea meritată, deschizându-i coloanele pentru a-și depăna firul amintirilor.

Stare civilă

«M'am născut în ziua de 16 Noembrie a anului 1900, la București. Am satisfăcut legea recrutării în cursul studiilor urmate la școala Politechnică din București, nu sunt însurat și am 34 de ani. Practic încă și acum unele sporturi, fără însă a căuta să mă evidențiez. Mă pasionează, în special, activitatea de iarnă și am pentru ski o mare slăbiciune».

O copilărie sburdalnică

«Fiu al arhitectului Dumitrescu, fost membru al societății «Tirul», am moștenit dela tata multe calități sportive pe cari le-am desvoltat cutreerând mahalele Tirchileștí, bătându-mă cu pietre și organizând adevărate bătălii cu reprezentanții celorlalte cartiere periferice. Nu de puține ori veneam seara acasă, frânt de oboseală, cu hainele sdrențuite și cu capul spart».

Inotător

«Că eram haimana din cea mai fragedă copilărie poate să o certifice oricare dintre foștii mei colegi. Deaceia să nu vă mire că vara, stăteam zile întregi pe malul lacului Tei, tolănit la soare și urmărind pe înotătorii mai în vârstă ca mine. M'am inițiat în acest complet sport când nu aveam decât șase ani. Purtat în cârcă de un prieten mai vârstnic, am fost debarcat într'un loc în care apa era foarte adâncă. Am dat din mâini și din picioare și iată-mă la mal. A doua zi eram înotător convins și îmi permiteam, dela înălțimea celor șase ani, să dau sfaturi și lecții».

București - Ploești - București pe bicicletă

— «A doua mea pasiune sportivă era bicicleta. Cum am învățat să-mi țin echilibru pe acest vehicul, nu-mi aduc aminte. Știu însă că, într o bună zi, să tot fi avut 8 ani, am subtilizat bicicleta unui unchi al meu, cu gândul să dau o raită pela șosea. Drumul m'a tentat însă și rupt de oboseală am ajuns la Ploești. Desigur că, abia aici mi-am dat seama de gravitatea faptei mele și în ciuda unei oboseli neobișnuite, am luat-o voinicește înapoi, gândindu-mă tot mai serios la tontoroiul pe care urma să-l joace pe spinarea mea, biciul lui «Sf Ilie».

«Ajuns la București, la capătul forțelor, nu știu datorită cărei împrejurări, am scăpat cu fața curată. Dacă nu mă înșel, unchiul absenta din Capitaiă și lipsa bicicletei nu fusese observată» .

Prima cursă, prima victorie

«Activitatea mea sportivă, poate fi considerată drept începută, în anul 1912, când eram în clasa doua a liceului Mihai Viteazul. Făcuserăm o excursiune la Comana și cineva a emis părerea organizării acolo, a unor curse pedestre. Intrecerile s'au disputat pe clase și eu am eșit învingător în lotul colegilor din clasa doua. Bineînțeles, nu mi-a trecut încă, de atunci, prin cap, că odată și odată, cursele pedestre mă vor pasiona în cel mai înalt grad dar, începusem să mă gândesc că repetarea încercărilor de acest gen nu ar putea să mi strice. Totuși, a trecut un an până să mă văd din nou la startul unei probe și aceasta pentru că porniserăm împreună cu alți colegi să învățăm footballul.

Prima minge de football

«Am cumpărat-o curând după excursiunea dela Comana. Pentru a ajunge în posesia ei, am cotizat câte un leu dela 15 inși — pe acele timpuri suma constituia o adevărată avere pentru noi — și primul balon de football intră în proprietatea noastră. Printre pasionații cotizatori de atunci, notez pe actualii medici Alexandru Vasilescu (Țiganu) și Dumitru Grigorescu».

Titi Barosanu organizează

«In primăvara anului 1913, prin Obor, pe unde îmi petreceam timpul liber al activității mele de școlar, începuse să se emită părerea organizării unei curse pedestre de semi-fond și, într'o bună zi, prietenul Titi Barosanu, actualul corifeu al «galeriilor» bucureștene, ne alinie pe șoseaua Colentina — eram vreo 11 tineri — ne dădu plecarea și cursa începu. Am ajuns primul la țintă și, cu acest prilej mi-am dat pentru prima oară seama, că aș avea oarecari calități de fondist. Colegii de cursă m'au sărbătorit, iar Titi Barosanu, într'un elan de spontană sportivitate m'a strâns în brațe, mai, mai să-mi rupă oasele. Pot spune că atunci am cunoscut adevăratii fiori ai isbânzii».

Echipa de football Aquila

Tot eam prin timpul acela am pus, împreună cu alți colegi, bazele unei echipe de football pe care o botezasem «Aquila» și care avea drept teatru de activitate, «Câmpul lui Dobre», terenul pe care se află astăzi instalată societatea S. T. B. (șoseaua Ștefan cel Mare). Deși ne procurasem echipamentul necesar — tricouri roșii cu o dungă verde dealatul — echipa noastră nu a avut o viață prea lungă, deoarece dezertam unul câte unul spre a ocupa posturi în cluburile cu pretenții mai mari».

Pentru prima oară campion de football

«Odată cu intrarea mea în clasa patra, valeitățile mele de «mare» football-ist crescuseră enorm și, pentru motivul că la un antrenament am dat deplină satisfacție, am fost declarat titular al echipei oficiale a liceului. Și, în acelaș an am luat parte la campionatul interșcolar câștigat de echipa liceului din care făceam parte. Căpitan al formației noastre era Gogu Dragomirescu, iar printre componenții ei figurau: Nae Mărăscu, Fane Dutulescu, Vasilescu-Țiganu și Manolache, rapida, după alte vremuri, aripă a Venus-ului».

La cross country

«Un an mai târziu, jucam în echipa primă a negrilor unde am activat până după campionatul național în care Venus s'a clasat al doilea. Am trecut apoi la Tricolorul ale cărui culori le-am apărat până în 1922».

Primul cross important

«Anul 1916 a corespuns introducerii în București a concursurilor de fond în teren variat, organizându-se în primul rând un campionat interșcolar. Liceul Mihai Viteazul avea pe atunci, cea mai bună echipă sportivă și deci, cei mai buni alergători. Căpitan al secției de atletism era prietenul Nae Mărăscu, omul care a depus atâta suflet spre a contribui la propășirea sportului românesc. Mai bătrân ca mine, el exercita asupra noastră o mare influență și noi aveam un respect deosebit pentru el, întrucât poseda automobil cu ajutorul căruia ne făceam toate gusturile. Normal era ca, în schimb, să ascultăm orbește de «Nenea Nae».

Și, înainte de cursă, căpitanul nostru decretă: victoria îmi va reveni (lui, lui Nae), iar tu Kiki vei sfârși al treilea, după Mihail Eliescu (acesta din urmă a murit pe front în cursul marelui război, iar memoria îi este anual reîmprospătată de concursul dotat de clubul Unirea Tricolor, cu un frumos trofeu).

Nu prea mă împăcam cu aranjamentul lui Nae, pentru motivul că mă știam superior celor cari urmau să sfârșească înaintea mea. Nici lui Eliescu nu-i convenea situația pentrucă, după cum o să vedeți, și el era pe distanța cursei mai bun decât Mărăscu.

Dar, căpitanul comandase și ordinul se execută. Am sfârșit în ordinea: Mărăscu, Eliescu, eu, separați prin câte un piept nu însă fără a ne fi ciorovăit pe întregul parcurs, întrucât lui Eliescu îi era teamă de o cacialma din parte-mi, iar lui Mărăscu îi era frică de noi amândoi. Lucrurile s au sfârșit însă conform dorinței căpitanului și după cursă buna dispoziție a fost restabilită cu ajutorul unui butoi cu bere, oferit de învingător.

Primul concurs de miuță

«Inainte de a disputa campionatul interșcolar de cross-country, am participat la primul concurs de miuță (football redus), jucând în echipa Tricolorului, alături de Țăranu, Costel Rădulescu, Ion Vasile, Dinicu Georgescu și Virgil Stănescu.

Competițiunea era dotată de d. Mario Gebauer, unul dintre promotorii din vechea gardă.

Deși la această întrecere luaseră parte echipe ale cluburilor mari după acele vremuri, printre cari Venus și Colțea, cupa a fost câștigată de Tricolorul care a manifestat o categorică superioritate.

Campion național de cross

Trei zile după campionatul interșcolar, Federația română a societăților sportive a făcut să se alerge campionatul național de cross country, pe distanța de 7 km. 500 metri. Nu abordasem niciodată un parcurs atât de lung dar aveam convingerea fermă că mă voi simți la largul meu. Mărăscu și Eliescu erau, în baza rezultatului crossului interșcolar, favoriții competițiunii. Eu nu inspiram prea multă încredere, pentru că eram cel mai tânăr om al lotului și, în plus, fusesem bătut în precedența eșire, de cei doi favoriți.

Totuși, am câștigat cu un mare avans, dobândind titlul de prim campion național de cross-country. Brandl a sfârșit al doilea, bătând pe Vintilă Cristescu, unul dintre cei mai buni fondiști români de după războiu. Eliescu abia al patrulea și Mărăscu după el.

Am fost purtat în triumf iar Mărăscu a binevoit să-mi țină un logos, manifestându-și bucuria că victoria nu a scăpat unuia din tabăra comandată de el.

Kiki Dumitrescu, în echipa Tricolorului

Călare printre rețele și peste tranșee

Intervenind războiul, am rămas în teritoriul ocupat, ocupându-mă, pe cât puteam de sport, fără însă să-mi neglijez studiile. In 1918, odată cu încheerea armistițiului de tristă memorie, eram bacalaureat. Și, într'o bună zi am pornit spre Moldova, unde se refugiaseră mai toate rudele mele. M'am stabilit într'o comună în apropiere de Muncelu, până când dorul de casă mă aprinse.

Situația însă numai era atât de clară ca la venire. Nemții bătuți măr pe toate fronturile pierdeau teren, iar România se gândea la reintrarea în războiu. Frontul se restabilise și legătura cu București fusese întreruptă. Eram însă hotărât să ajung în Capitală. Și, într'o bună dimineață, am încălecat un cal și m'am îndreptat spre Mărășești. Am fost oprit pe linia frontului pe care intenționam să-l trec în plină zi. Deși mi s a dat ordine precise să mă întorc, fiind chiar amenințat cu împușcarea, am așteptat noaptea și sub obladuirea ei am trecut printre rețele și peste tranșee, fugind cât țineau picioarele calului. Nu m'am oprit decât la Buzău unde mi-am permis un repaus de 24 ore, dormind fără întrerupere tot acest timp. Patru zile mai târziu eram la București, iar peste alte două înmormântam cu piozitate, patrupedul care mă servise atât de bine.

Pe terenul primăriei

Până la isgonirea trupelor de ocupație mi-am continuat activitatea sportivă pe terenul vechei primării, unde s au format multe din elementele de valoare de mai târziu. Aci am luat parte la mai multe competițiuni interșcolare de atletism, și jucam foarte mult football. Pe acest teren și pe aceste timpuri, la orice oră veneai se găsea un loc într'una din cele două echipe combatante, comandate mai totdeauna de Nae Secăreanu, fostul nostru internațional.

Un concurs triplu pedestrian

In 1919 s'a organizat în Parcul Carol un concurs denumit «triplu pedestrian» pentru motivul că se compunea din probe de 100, 800 și 5000 metri. Ziarul Rampa pusese în competițiune o cupă care mi-a revenit, eu fiind acela care am câștigat proba de semi-fond și pe cea de fond Purtam culorile Tricolorului pe cari le îmbrăcase deasemenea, Ionel Gârleșteanu, fost internaționalul de rugby și Jenny Dumitrescu.

Din nou campion național

Al doilea campionat național de cross-country s'a alergat abia în 1921, adică la 5 ani după cel dintâi. Disputat pe distanța de 7000 metri mi-a dat posibilitate să continuu victoria trecută. Am câștigat însă, nu fără a duce o luptă acerbă cu formația aruncată în luptă de Institutul de Educație Fizică. Nazarie a ocupat atunci locul al doilea și Educația Fizică a câștigat pe echipe.

In acelaș an am repurtat o frumoasă victorie în cursa pe 1500 metri disputată în cadrul cupei «Principele Carol». Concuram pentru Sportul Studențesc care, pentru adjudecarea trofeului a terminat la egalitate de puncte cu Universitatea din Cluj. Cupa a revenit clujenilor datorită faptului că ei aveau mai mulți clasați în probele competițiunii.

Pot spune însă că înfrângerea studenților bucureșteni mi se datorește. Fusesem înscris și în proba pe 800 metri pe care o câștigam sigur. Ea s'a disputat în dimineața zilei și reținut de examene nu m'am putut prezenta la start. In lipsa mea victoria a revenit lui Suelan, pe care îl bătusem ori de câte ori avusesem ocazia să-l întâlnesc.

Premiant la gimnastică

Făcând atletism simțiam nevoia să practic și un alt sport care să aibă efecte și asupra părții superioare a corpului. M'am gândit întâi să ridic greutăți, apoi să fac grecoromane. Am ajuns însă la concluzia că nimic nu poate fi mai nimerit ca gimnastica.

In consecință m'am prezentat într'o zi d-lui Dumitru Ionescu, profesor la liceul Lazăr și societatea «Inainte» și după o săptămână eram în plină activitate alături de vechii elevi ai sălii.

Imi amintesc că îmi plăcea grozav de mult săriturile la capră și la ladă. Devenisem un executant bun și mă întreceam, în aceste specialități cu cei mai buni elevi ai sălii, printre cari: G. Tănăsescu, astăzi profesor de educație fizică, Puiu Păunescu, medic în Egipt, Ionel Păunescu, căpitan aviator plus semnatarul confidențelor pe cari le fac.

Profesorul meu era satisfăcut de progresele pe cari le făceam și la sfârșitul anului mi-a acordat medalia aurită ca și celorlalți camarazi cu cari mă războiam.

Concursuri sportive la Craiova

In acelaș an m'am deplasat la Craiova spre a participa la o reuniune demonstrativă organizată de căpitanul Bentea, fost jucător de football și rugby. Ni s'a făcut o primire grandioasă și după ce am câștigat probele pe 800 și 1500 metri, alergate una după alta, am fost îndelung ovaționat.

Echipa celor patru Dumitrești

Anul 1922 coincide cu ultima parte a activității mele intense în domeniul atletismului. Numai aveam însă pretenții de campion ci țineam mai mult la triumful echipei studențești din care făceam parte. Și am reușit să comand, în calitate de căpitan, o echipă omogenă și foarte disciplinată care, în acel an a câștigat toate cupele disputate.

Caracteristica acestei echipe o forma numele Dumitrescu. Intr'adevăr, concurau alături de mine : Jean Dumitrescu, Constantin Dumitrescu și Jenny Dumitrescu. Numărul de șase concurenți era complectat cu August Rădulescu și Coja.

Este echipa atletică de care îmi aduc aminte cu cea mai mare plăcere. Și este normal să fie așa, întrucât mai rar am avut satisfacții ca cele hărăzite de această formație.

Rugby-st, football-ist și atlet

Incepând din 1923, când cu concursul regretatului profesor Traian Lalescu și a d-rului Szabo am pus bazele terenurilor de tennis din bulevadul Elisabeta ale Sportului Studențesc și am format prima garnitură universitară de rugby, îmi împărțeam timpul liber între rugby, football și atletism.

In câteva rânduri am triumfat în probe pe 1500 și 3000 de metri, concurând în pauza câte unui match de rugby, în ținută de joc și fără măcar să-mi fi schimbat încălțămintea. Intr'o asemenea ocazie, Nazarie și-a luat revanșa din campionatul național pe 1921, întrecându-mă confortabil.

Am utilizat acest procedeu până în ziua când am părăsit cadrele Sportului Studențesc, pentru a intra în echipa primă a clubului Prahova din Ploești.

Către sfârșitul anului 1923, d. Mario Gebauer a luat inițiativa înființării unei competițiuni originale pe care a dotat-o cu un frumos trofeu challenge. Era vorba de un concurs denumit «nato-pedo-ciclism». Intrecerea consta din 400 de metri înot, 2000 metri fugă pe jos și 7000 metri pe bicicletă.

Inotul se făcea pe lacul Floreasca, se fugea apoi în continuare până la stăvilarul dela Herăstrau iar de aci, pe bicicletă executându-se un ocol, pe șoseaua Jianu se venea la locul potoului, fixat în dreptul parcului F. S. S. R.

In prima cursă pentru cupa Mario Gebauer, am câștigat detașat, conducând din plecare la sosire, fiind controlat pe tot parcursul de d. colonel Săulescu, actualul președinte al Federației motocicliste.

In anul următor, am fost mai puțin norocos căci, deși eram bun la înot și la fuga pe jos, aveam de luptat în parcursul destinat ciclismului, cu frații Wedbull, doi admirabili specialiști ai sportului pedalei. Și unul din ei mi-a răpit orice valeitate de a câștiga, astfel că a trebuit să mă resemnez cu locul al doilea.

Cred însă că, înfrângerea de atunci se datora și faptului că, dus de curent, rămăsesem în tovărășia unor prieteni, până la ora 4 dimineața.

Boxeur pretendent la titlul regional

Cam tot pe acele timpuri, comisia regională de box a F. S. R. R. organiza campionatele Munteniei. Nu luasem lecții de box niciodată dar, punând dese ori mănușile în mâini și bătându-mă în mod «amical» pe la Tir, căpătasem multă încredere în mine, mai ales că, în câteva rânduri, mai în glumă, mai în serios îmi tăvălisem adversarii de ocazie.

Bazat pe aceste antecedente lipsite de orice valoare și merit, mi-am pus candidatura la titlul regional al categoriei ușoare.

In ziua matchului, m'am odihnit mai bine ca de obiceiu, iar seara când am intrat în circul Sidoli, locul de desfășurare al campionatelor, mi se părea că am titlul în buzunar.

M'am convins însă curând că un match serios nu se putea compara cu joaca noastră dela Tir.

Adversarul meu a fost Constantin Vâlsan, care ulterior a făcut fructuoasă carieră, ajungând una dintre vedetele profesioniste de pe acele vremuri. Am pornit în trombă crezând că îmi voi face praf adversarul. Vâlsan care de obicei se punea greu pe picioare, a înghițit o bună ploaie de pumni și, cu toate că a pierdut prima repriză, nu s'a lăsat intimidat și în cea de a doua mi-a plătit cu vârf și îndesat silindu-mă să abandonez și să constat că nu merit să fiu campion.

De atunci nu am mai făcut box decât pentru distracția mea personală. Nu am forțat însă niciodată alura penrtucă îmi dădusem seama că, una este suflul în rugby, football, atletism, etc., și cu totul alta în box.

On revient...

După trista experiență pe care am făcut-o cu boxul și pentrucă atletismul și rugby nu mă mai atrăgeau, mi-am găsit refugiul la vechea mea pasiune : înotul. Și iată-mă dedicându-mă lui. cu trup și suflet, după ce prin el ajunsesem să fac carieră sportivă.

Silică Sonda fiind chemat în provincie. în calitate de medic de plasă, postul de profesor de înot dela Tir a rămas vacant și mi-a fost propus. L-am acceptat, decis să fac ceva pentru un sport căruia nu i se dădea suficientă atentie la noi. Și, timp de patru veri. veneam la bazin la ora 5-6 dimineața de unde plecam seara târziu după aparitia stelelor. Lipseam numai Dumineca, spre a mă duce să joc football în rândurile echipei ploeștene Prahova.

...Și pasionat al patinei

In timpul iernii când nu puteam juca tennis, am fost atras de ghiața din Cișmigiu. Aci mi-am făcut ucenicia ajutat de un fost coleg, Ștefan Ionescu, care acum 7-8 ani încă mai făcea furori în arta patinajului. A dispărut însă din viata sportivă ca mulți alți. Și pot spune că patinajul a pierdut un om de valoare căruia îi erau hărăzite multe succese.

Astăzi încă sunt un patinator convins dar, sporturile de zăpadă și în special ski-ul, mă atrag cu o putere de neînvins.

La Predeal

Cred că, în momentul când vor apare aceste confidențe ale mele, voi fi departe, în creerii munților, undeva pe la Predeal, localitate din care mi-am făcut o a doua reședință. Imi petrec tot timpul liber acolo, iar instituția din care fac parte știe de mult că sunt singurul ei funcționar care cere concediu în puterea iernii.

N'aș putea să spun datorită cărui fapt m'am trezit mare pasionat al sporturilor de iarnă, dar știu că, în mijlocul zăpezii și al naturii mă simt minunat de bine și numai îmi trebue nimic.

Jenny Dumitrescu